

Αριθμός 1298/2021

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΣΤ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Ιουλίου 2020, με την εξής σύνθεση: Ι. Γράβαρης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Στ' Τμήματος, Ι. Σύμπλης, Ι. Σπερελάκης, Σύμβουλοι, Στ. Λαμπροπούλου, Μ. Γκάνα, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ρίπη.

Για να δικάσει την από 12 Νοεμβρίου 2014 αίτηση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΛΑΪΣ UNILEVER HELLAS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΩΝ, ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ», που εδρεύει στην Κηφισιά Αττικής (Λεωφ. Κύμης και Σενέκα 10), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Νικόλαο Κοσμίδη (Α.Μ. 23252), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (Κότσικα 1), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Βασίλειο Τουντόπουλο (Α.Μ. 20609), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα εταιρεία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3807/2014 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Γκάνα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αναιρεσείουσας εταιρείας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, και τον πληρεξούσιο της αναιρεσίβλητης Επιτροπής, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη εξ αποστάσεως, με τη χρήση υπηρεσιακών τεχνολογικών μέσων, κ α ι

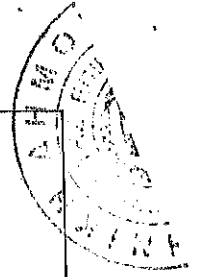
./.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (1364804-6, 3968500-2, 3968523/12.11.2014 γραμμάτια παραβόλου, σειράς Α').

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, η εταιρεία «ΕΛΑΪΣ UNILEVER HELLAS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΩΝ, ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ», ως εν μέρει ηττηθείσα διάδικος, ζητεί με έννομο συμφέρον την αναίρεση της 3807/2014 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε εν μέρει μόνο δεκτή προσφυγή της κατά της 441/Ν/2009 απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Με την τελευταία αυτή απόφαση διαπιστώθηκε ότι η αναιρεσείουσα είχε παραβεί το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 (κατά τα εκτιθέμενα στη συνέχεια) και της επιβλήθηκε γι' αυτό πρόστιμο συνολικού ύψους 6.946.588,15 ευρώ, καθώς και η υποχρέωση να παραλείπει εφεξής την παράβαση, επ' απειλή χρηματικής ποινής 10.000 ευρώ για κάθε ημέρα παράβασης. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε μεν δεκτή η προσφυγή της αιτούσας καθ' όσον αφορά την επιβολή του προστίμου και ακυρώθηκε κατά το μέρος τούτο η απόφαση της Επιτροπής, απορρίφθηκε όμως κατά τα λοιπά· κρίθηκε δηλαδή και από το εφετείο ότι η αναιρεσείουσα είχε διαπράξει την επίδικη παράβαση και διατηρήθηκε η υποχρέωσή της να την παραλείπει στο μέλλον με την απειλή της ως άνω χρηματικής ποινής.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στο πλαίσιο αυτεπάγγελτης έρευνας που διενήργησε η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού (ΓΔΑ), στον κλάδο απορρυπαντικών προϊόντων οικιακής χρήσης για διερεύνηση τυχόν παραβάσεων των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977 και των άρθρων 101 και 102 της Συνθήκης Λειτουργίας Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρώην άρθρα 81, 82 ΣυνθΕΚ) διαπιστώθηκε ως προς την αναιρεσείουσα εταιρεία, «η οποία ανήκει στον όμιλο UNILEVER, που αποτελεί ένα από τους μεγαλύτερους παραγωγούς τυποποιημένων

Handwritten signatures and initials at the bottom right of the page.

προϊόντων στον κόσμο στον τομέα των τροφίμων και ειδών οικιακής και προσωπικής φροντίδας», ότι σε 9 συμβάσεις της με αλυσίδες καταστημάτων, περιλαμβανόταν ο παρακάτω όρος: «Σε περίπτωση που διακινήσετε προϊόντα της Unilever Hellas που προέρχονται από τρίτους εισαγωγείς (παράλληλο εμπόριο) τότε θα πάψει να ισχύει η παρούσα συμφωνία στο σύνολό της». Ο όρος αυτός υπήρχε σε 7 συμβάσεις του έτους 2000 με super markets: στην από 5.7.2000 με την ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΕ, στην από 30.6.2000 με την ΚΥΨΕΛΗ ΑΕ, στην από 10.5.2000 με το ΟΡΑ, στην από 31.5.2000 με την ΜΕΤΡΟ ΑΕΒΕ, στην από 31.5.2000 με το MACRO C & C, στην από 30.6.2000 με την ΑΦΟΙ ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΙ ΑΕΒΕ, στην από 14.6.2000 με τη Δ. ΜΑΣΟΥΤΗΣ ΑΕ καθώς και στην από 21.6.2001 και στην από 24.6.2002 σύμβαση με την ΑΤΛΑΝΤΙΚ ΑΕ. Ο εν λόγω όρος δεν περιλαμβανόταν σε καμιά από τις προσκομισθείσες συμβάσεις των επομένων ετών. Η ΓΔΑ, έπειτα από έρευνα και στα σούπερ μάρκετ, εκτιμώντας ότι ο πιο πάνω όρος «απαγόρευε σαφώς το παράλληλο εμπόριο», ότι η απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών εντάσσεται στις per se παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού, αφού είναι μια πρακτική, η οποία έχει ως αντικείμενο την παρεμπόδιση του ανταγωνισμού μέσω της κατανομής γεωγραφικών αγορών και μέσω αυτής στην εξάλειψη ή τουλάχιστον στον περιορισμό του ανταγωνισμού στις τιμές, ότι οι κάθετοι περιορισμοί ειδικά αυτού του είδους είναι ιδιαίτερα επαχθείς για τον ανταγωνισμό, καθώς και ότι η αναιρεσείουσα διαδραμάτισε ηγετικό ρόλο στην υιοθέτηση και εφαρμογή της απαγόρευσης παράλληλων εισαγωγών αφενός προτείνοντας την υιοθέτησή της και αφετέρου ασκώντας πιέσεις στις αλυσίδες σουπερμάρκετ απειλώντας με κυρώσεις παρά το γεγονός ότι η διαπραγματευτική τους ισχύς δεν μπορεί να θεωρηθεί αμελητέα, κατέληξε ότι «παρά τη σαφή κοινοτική διάσταση της υπόθεσης, η εφαρμογή του άρθρου 81 παρ. 1 ΣυνθΕΚ είναι αδύνατη, λόγω παραγραφής, βάσει του άρθρου 25 παρ. 1 του Κανονισμού 1/2003», ότι όμως «η κοινοτική

διάσταση της υπόθεσης παρά την αδυναμία εφαρμογής του άρθρου 81 παρ. 1 ΣυνθΕΚ, δύναται να ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντική περίπτωση» ότι «ειδικότερα, η κοινοτική διάσταση της υπόθεσης θα πρέπει είτε να προσμετρηθεί ως επιβαρυντική περίπτωση, είτε εναλλακτικά να ληφθεί υπόψη κατά την αξιολόγηση της σοβαρότητας της παράβασης», ότι «σε κάθε περίπτωση, η κοινοτική διάσταση της υπόθεσης, παρά την αδυναμία εφαρμογής του άρθρου 81 ΣυνθΕΚ, δεν δύναται να αγνοηθεί ως προς την ουσία της παράβασης», και ότι «θέμα παραγραφής για την εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 δεν τίθεται». Κατόπιν αυτού, η αναιρεσίβλητη Επιτροπή Ανταγωνισμού, μετά και την ακροαματική ενώπιόν της διαδικασία, εξέδωσε την επίδικη 441/V/2009 απόφαση, με την οποία αφενός μεν δεν αποδέχθηκε την εισήγηση της ΓΔΑ σχετικά με την παραγραφή της κοινοτικής παράβασης, δεχόμενη ότι έγγραφο της ΓΔΑ του 2005 είχε διακόψει την πενταετή παραγραφή του άρθρου 25 παρ. 1 του Κανονισμού 1/2003, αφετέρου δε, εκτίμησε ότι η συμφωνία για απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών που ελήφθη από τα εμπλεκόμενα μέρη μέσω των ως άνω συμβατικών όρων αποτελεί ιδιαίτερα σοβαρή παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού. Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης, τον ηγετικό ρόλο της αναιρεσείουσας στις διαπιστωθείσες συμπράξεις, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στη διάπραξη της παράβασης και τη διαπίστωσή της, καθώς και το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα εγκατέλειψε μόνη της την επίμαχη ρήτρα, έκρινε ότι το ύψος του προστίμου έπρεπε να υπολογισθεί στο % του κύκλου εργασιών της στη σχετική αγορά των απορρυπαντικών το χρονικό διάστημα της παράβασης· υποχρέωσε δε την αναιρεσείουσα να παραλείψει τη διαπιστωθείσα παράβαση στο μέλλον, με την απειλή σε αντίθετη περίπτωση για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης χρηματικής ποινής 10.000 ευρώ, και επέβαλε σε βάρος της συνολικό πρόστιμο 6.946.588,15 ευρώ, ήτοι 2.198.746,05 ευρώ για το 2000, 2.317.407,75 ευρώ για το 2001 και 2.430.434,35 ευρώ για το 2002, «για

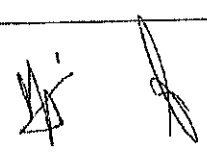

τη συμμετοχή της σε κάθετες συμπράξεις που εμπεριέχουν τον όρο απαγόρευσης παράλληλων εισαγωγών με τις αλυσίδες σούπερ μάρκετ.». Κατά της απόφασης αυτής, η αναιρεσείουσα άσκησε την από 26.6.2009 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το οποίο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, απορρίπτοντας, μεταξύ άλλων, λόγους της προσφυγής που αφορούσαν τη στοιχειοθέτηση της επίδικης παράβασης και την παραγραφή της, έκρινε ότι η αναιρεσείουσα υπέπεσε στην παράβαση και ότι «νομίμως και ορθώς επιβλήθηκαν σε βάρος της αναιρεσείουσας διοικητικές κυρώσεις.». Ειδικότερα, ως προς το ζήτημα της παραγραφής, το διοικητικό εφετείο απέρριψε (σκέψη 11) ισχυρισμό της αιτούσας περί του ότι «οι αποδοθείσες σε βάρος της παραβάσεις που αφορούν τα έτη 2000, 2001 και 2002 έχουν υποπέσει σε πενταετή παραγραφή, μη προβλεπόμενη μεν από τον ν. 703/1977, αλλά από το άρθρο 25 παρ. 1 περ. β του Κανονισμού 1/2013 [...]», με την αιτιολογία ότι η εν λόγω ρύθμιση του Κανονισμού αφορά την Ευρωπαϊκή Αρχή Ανταγωνισμού και όχι την Ελληνική, η οποία αποτελεί διαφορετικό νομικό πρόσωπο, διεπόμενο από εθνικό ρυθμιστικό πλαίσιο, στο οποίο δεν προβλέπεται σχετική ρύθμιση περί παραγραφής.». Περαιτέρω, καθόσον αφορά το είδος της κύρωσης, το δικάσαν εφετείο, συνεκτιμώντας: α) τη φύση, το είδος και τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης, β) την περιορισμένη χρονική διάρκεια της παράβασης (7 περιπτώσεις το 2000 και 1 το 2001 και 2002), το γεγονός ότι ο επίμαχος όρος δεν περιλήφθηκε στο σύνολο (46) των συμβάσεων που καταρτίσθηκαν κατά τα ανωτέρω έτη, καθώς και ότι δεν προέκυψε να επήλθε το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, γ) το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη διάπραξη της μέχρι τη διαπίστωση, δ) το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα εγκατέλειψε μόνη της την επίμαχη ρήτρα ήδη από το 2001 και ε) το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα δεν έχει υποπέσει στο παρελθόν σε ανάλογη παράβαση, έκρινε ότι εύλογη εν προκειμένω και ανάλογη κύρωση προς την παράβαση είναι αυτή της παράλειψης αυτής στο μέλλον. Σε περίπτωση όμως επανάληψής της,

κρίθηκε ότι πρέπει να απειληθεί με χρηματική ποινή 10.000 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, το δικάσαν εφετείο δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή και ακύρωσε την 441/V/2009 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού κατά το μέρος αυτής με το οποίο επιβλήθηκε σε βάρος της αναιρεσείουσας πρόστιμο.

4. Επειδή, κατά τις διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 53 του πδ 18/1989 (Α' 8), όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από την παράγραφο 1 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010 (Α' 213), για το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης πρέπει, σωρευτικά, αφ' ενός μεν το αντικείμενο της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αν είναι χρηματικό, να υπερβαίνει τις 40.000 ευρώ, αφ' ετέρου δε να προβάλλεται κατά τρόπο ειδικό ότι με κάθε ένα από τους προβαλλόμενους λόγους αναίρεσης τίθεται νομικό ζήτημα για το οποίο είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε υπάρχει αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανώτατου δικαστηρίου ή ανέκκλητης απόφασης διοικητικού δικαστηρίου.

5. Επειδή, με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης αίτησης προβάλλεται ότι έσφαλε το δικάσαν εφετείο κρίνοντας κατά τ' ανωτέρω ότι η επίδικη συμπεριφορά δεν έχει υποπέσει σε παραγραφή, διότι η αρχή της υπεροχής του ενωσιακού δικαίου επιβάλλει τον κανόνα της πενταετούς παραγραφής και στο εσωτερικό δίκαιο και ότι και αν ακόμα γινόταν δεκτό ότι δεν υφίσταται υπό το καθεστώς του ν. 703/1977 πενταετής παραγραφή, η Επιτροπή Ανταγωνισμού οφείλει πάντως να δράσει εντός εύλογου χρόνου, ο οποίος εκ προκειμένου είχε παρέλθει χωρίς να έχει διακοπεί με την αποστολή της από 5.9.2005 επιστολής της Επιτροπής Ανταγωνισμού προς την αναιρεσείουσα. Ως προς το παραδεκτό του λόγου αυτού κατά τον ν. 3900/2010 (ανωτ. σκέψη 4) ισχυρίζεται η αιτούσα ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας σχετικά με το ζήτημα αν εφαρμόζεται ο κανόνας της

A handwritten signature is present at the bottom right of the page, along with a circular stamp that is partially visible and contains some illegible text.

πενταετούς παραγραφής που προβλέπεται στον Κανονισμό 1/2003 (άρθρο 25) και στις υποθέσεις που εξετάζει η ελληνική Επιτροπή Ανταγωνισμού υπό το καθεστώς του ν. 703/1977· ότι αντιθέτως υπάρχουν αντίθετες αμετάκλητες αποφάσεις των διοικητικών δικαστηρίων· και ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας αναφορικά με το ζήτημα της εύλογης προθεσμίας στις αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Ο ισχυρισμός αυτός είναι βάσιμος και ο λόγος αναιρέσεως παραδεκτός, διότι πράγματι κατά τον κρίσιμο χρόνο άσκησης της κρινόμενης αίτησης αναιρέσεως δεν υπήρχε για τα πιο πάνω ζητήματα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (πρβλ. και ΣτΕ 582/2019, σκ. 4).

6. Επειδή, όπως έχει ήδη κριθεί (ΣτΕ 582/2019 7μ.), δεν μπορούν να εφαρμοσθούν στην εσωτερική έννομη τάξη, ούτε ευθέως, ούτε αναλόγως, οι διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 1 του Κανονισμού 1/2003 (βλ. αναλυτικά σκ. 6 της εν λόγω απόφασης· πρβλ. και απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, Consiliul Concurenței κατά Whiteland Import Export SRL, C-308/19, σκ. 36-37). Ωστόσο, όπως κρίθηκε με την ίδια απόφαση (βλ. αναλυτικά σκέψεις 7-8), η Επιτροπή Ανταγωνισμού έχει την υποχρέωση να ασκεί τις αρμοδιότητές της μέσα σε εύλογο χρόνο, στοιχείο το οποίο κρίνεται κάθε φορά ανάλογα με την φύση και την σοβαρότητα της παράβασης, τη δυσχέρεια εντοπισμού της, την φύση του ληπτέου μέτρου, τον σκοπό στον οποίο αποβλέπει ο ασκούμενος από την Επιτροπή έλεγχος και τις εν γένει περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης. Ειδικά δε για την επιβολή κυρώσεων, μέτρο του ευλόγου του χρόνου αυτού αποτελούν, εν όψει και της αρχής της αποτελεσματικότητας του ενωσιακού δικαίου, αφ' ενός, και της αρχής της αναλογικότητας, αφ' ετέρου, και οι προθεσμίες που έχουν ταχθεί στο άρθρο 25 του Κανονισμού 1/2003, υπό την έννοια ότι ο εύλογος χρόνος δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπολείπεται των προθεσμιών που τάσσονται στην διάταξη αυτή, δεν μπορεί όμως να είναι ούτε και καταδήλως μακρότερος

από τον μέγιστο συνολικό χρόνο που προβλέπεται από τις ενωσιακές διατάξεις (δηλαδή την δεκαετία).

7. Επειδή, εν όψει των ανωτέρω, ορθώς κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση παραγραφής κατά τον Κανονισμό 1/2003. Εξ άλλου, υπό τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε το διοικητικό εφετείο, ο συνολικός χρόνος που παρήλθε όχι απλώς από την λήξη, αλλά ακόμη και από την έναρξη της παράβασης και μέχρι την έκδοση απόφασης δεν ήταν σε κάθε περίπτωση δυσανάλογα ή υπέρμετρα μακρός σε σχέση με τον χρόνο που προβλέπει το ενωσιακό δίκαιο για τις αντίστοιχες εξουσίες της Επιτροπής ΕΕ· αντιθέτως μάλιστα, ήταν βραχύτερος της 10ετίας. Ως εκ τούτου οι εξουσίες της Επιτροπής Ανταγωνισμού ασκήθηκαν μέσα σε χρόνο εξ ορισμού εύλογο, χωρίς να απαιτείται καν να εξετασθεί αν ο χρόνος αυτός ήταν εύλογος και εν όψει των συγκεκριμένων περιστάσεων (ΣτΕ 582/2019). Κατόπιν αυτών, ο κρινόμενος ως άνω λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

8. Επειδή, με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι η αιτούσα είχε ισχυρισθεί ενώπιον του διοικητικού εφετείου ότι σε άλλες παρόμοιες διαφορές περί των αυτών συμβάσεων της με σουπέρ μάρκετ (υπόθεση ΑΤΛΑΝΤΙΚ, υπόθεση ΜΑΣΟΥΤΗΣ), εκδόθηκαν αποφάσεις δικαστηρίων που έκριναν ότι το δικαίωμα της Επιτροπής προς επιβολή των αντίστοιχων προστίμων είχε παραγραφεί λόγω παρόδου πενταετίας· και ότι αν στην επίδικη υπόθεση γινόταν δεκτό το αντίθετο, τούτο θα συνιστούσε παράβαση της αρχής της ισότητας· δεδομένου δε ότι ο ισχυρισμός της αυτός δεν απαντήθηκε, η αναιρεσιβαλλόμενη είναι αναιρετέα για παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας. Ως προς το παραδεκτό, εξ άλλου, του λόγου αυτού, προβάλλεται ότι δεν υφίσταται σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ο λόγος όμως αυτός είναι εν πάση περιπτώσει απορριπτέος ως αβάσιμος. Διότι, με δεδομένη την κατά τα προεκτεθέντα ορθότητα της κρίσεως της αναιρεσιβαλλομένης

[Handwritten signatures]

ως προς τα ζητήματα της παραγραφής και του ευλόγου χρόνου στην επίδικη περίπτωση, τυχόν διαφορετικές εκτιμήσεις και κρίσεις δικαστηρίων σε άλλες, πάντως, διαφορές δεν ασκούν καθ' εαυτές νόμιμη επιρροή εν προκειμένω και, συνεπώς, ο πιο πάνω ισχυρισμός της αιτούσας δεν ήταν ουσιώδης και ορθώς κατ' αποτέλεσμα δεν ελήφθη υπόψη από το διοικητικό εφετείο.

9. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, και καθώς δεν προβάλλεται άλλος λόγος αναιρέσεως, η κρινόμενη αίτηση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Διὰ ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

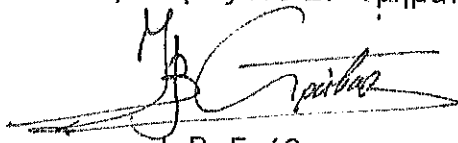
Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

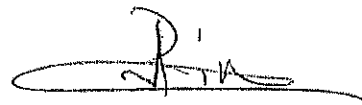
Επιβάλλει στην αναιρεσείουσα εταιρεία τη δικαστική δαπάνη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στις 11 Μαρτίου 2021

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος

Η Γραμματέας

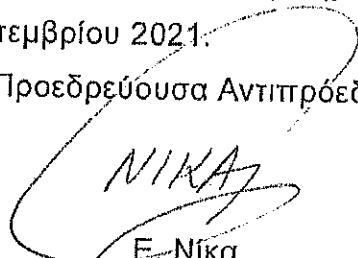

I. Β. Γράβαρης

Α. Ρίπη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2021.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

Ε. Νίκα

Π. Μπιρμπίλη

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του

Θεωρήθηκε
2.11.2021

Αριθμός 1298/2021

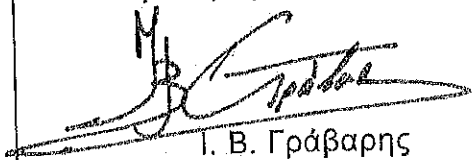
το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητα τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

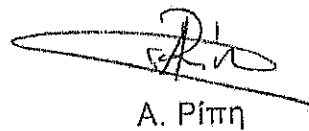
Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα, 8 Νοεμβρίου 2021

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος

Η Γραμματέας

I. B. Γράβαρης

A. Ρίττη

